

PARALELNĚ K VLNÁM

aneb hledání dobrodružství,
smyslu života či Boha

PATRIK POPP

Paralelně k vlnám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Patrik Popp

Paralelně k vlnám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PARALELNĚ K VLNÁM

aneb hledání dobrodružství,
smyslu života či Boha

PATRIK POPP

Copyright © Patrik Popp, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-391-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-604-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-605-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-598-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

Předmluva

Tuhle knihu věnuji všem žákům devátých tříd, kteří nevědí, co se svým životem a co je jeho smyslem. Také ji věnuji tomu neznámému panu učiteli v důchodu, jehož jsem provázel a který mne přesvědčil, že bych měl knihu napsat právě kvůli těm mladým, již neví, jak to ve světě venku chodí.

Dříve jsem takovou myšlenku odmítal – jednak z pohodlnosti, jednak proto, že jsem toho v životě tolik prošvihnul i zvorál a spoustu let promarnil chůzí špatným směrem, takže nejsem moc dobrým příkladem k následování. Ale možná právě můj varovný příklad může čtenáře ušetřit promarněných let a pár jednoduchých rad z života na moři nebo v džungli je dokáže ochránit před hladem, žízní nebo i smrtí.

„Paralelně k vlnám“ není jen termín poukazující na značné nebezpečí pro malá plavidla ve velkých vlnách. I obrovské trajekty se v takovém případě mohou stát smrtící pastí, jak mi s hrůzou v očích vyprávěl důstojník na palubě řeckého trajektu mířícího do Izraele.

Každý z nás se někdy může ve svém životě dostat do situace „paralelně k vlnám“, kdy sice není na moři, ale přesto mu jde o život, zdraví, budoucnost či majetek. V takových případech je důležité se nevzdávat, zatnout zuby a dělat, co můžeme. U toho, co nezvládneme, včas požádat o pomoc tam, kde ji můžeme dostat, a navzdory těžké situaci se radovat z toho, co je pozitivní a čím můžeme pomoci či potěšit druhé.

Prolog

Ocelově šedé hory vln rozbouřeného Atlantiku se ve vichru vzdouvaly a valily směrem k zádi mé šestimetrové plachetničky. Byly vysoké jako třípatrový dům – což by na Atlantiku nebylo nijak výjimečné, pokud by nebyly tak nebezpečně příkré. Vlny lodkou zmítaly ze strany na stranu jako s hračkou, takže se sextantem jsem mohl leda tak roztloukat ořechy, ale určitě ne měřit výšku slunce.

Vyhledávač radiomajáků byl hluchý, a tak jsem mohl jen odhadovat, že se asi nacházím někde mezi Madeirou a Kanárskými ostrovy. Bouře sílila stále víc a víc a mně začínalo docházet, že jsem už prošvihnul možnost vyhodit plovoucí kotvu, která by udržovala devadesátistupňový úhel vůči horám vody, aby plachetnička nezačala válet sudy z těch příkrých svahů.

Čtyřkoňový motůrek Tomos zatím sice stále bručel a udržoval těch devadesát stupňů, ale mně bylo jasné, že kdyby přišla vlna jen o něco příkřejší než ty, co se na mě valily, tak se zád' lodi i s motůrkem zapíchne do vlny, motůrek chcípne a loď se okamžitě ve vlně zastaví, takže kormidlo už nebude poslouchat. Loď s tímto krátkým kylem se hned stočí paralelně k vlnám, začne válet sudy a já se utopím jako kotě. Zkusit vyhodit plovoucí kotvu by znamenalo, že se lano divoce sebou házející lodě zamotá do lodního šroubu, motor chcípne, a tak to utopení bude jisté. Byl jsem hrdý na to, že jsem kajutu skvěle utěsnil, aby se do ní nedostala voda, ale nyní to znamenalo, že jsem se tam nemohl dostat ani já, už tři noci a dva dny jsem v těchto bouřích jen držel kormidlo, doléval benzín ze sudů bez možnosti pustit kormidlo, najíst se nebo se napít nebo si zdřímnout – což mi ze všeho nejvíce chybělo.

Nechtělo se mi riskovat téměř jistou smrt zamotáním lana od plovoucí kotvy do šroubu motoru, když tu stále ještě byla šance, že vlny už příkřejší nebudou a víchr, co je hnál několik dní, poleví. S obavami jsem proto pozoroval každou z těch ohromných vodních stěn, které mě zezadu doháněly.

Najednou se objevila opravdu hrozně příkrá vlna. Během okamžiku mne dostihla, celá záď i s motůrkem zmizela pod vodou, protože se do desetimetrové vodní stěny zapíchla, loď se zabrzdila, a když voda opadla, byl motor chciplý, kormidlo nezabíralo a paluba byla hodně našikmo, protože loď se stáčela bokem k vlnám. Bylo zřejmé, že nemá cenu šplhat na překližkou zakrytou záď k motůrku, který již, když bylo vlhko ve vzduchu, odmítal často nastartovat, a snažit se tahat za startovací šňůru.

Hlavně mi bylo jasné, že na to nezbyvá čas, protože tak za tři až čtyři vteřiny začne loď válet sudy a já se utopím – pokud se ovšem nestane zázrak.

I. Dětství

Možná, že i vy, když jste byli hodně malí, jste byli vyděšeni z toho, do jakého hrozného světa jste to vlastně přišli. Alespoň já jsem to tak cítil.

Pamatuji si, že první tři až čtyři roky života byly nejnejpříjemnější a nejnáročnější. Tolik věcí, co se člověk musel najednou rychle naučit, zjistit, jak správně reagovat, a ještě ke všemu s vámi dospěláci jednali jako s blbečky. Možná, že některé malé děti měly skutečně hezké dětství, ale mám silné podezření, že spíš prostě jen zapoměly, jak těžké a náročné to je, být malým dítětem, a pamatují si pouze ty hezké věci.

Když jsem pracoval v nemocnici ve Švédsku, setkal jsem se s lidmi, kteří mi vyprávěli své zážitky z chvil těsně po narození, a jedna dívka dokonce hovořila o tom, co zažívala, když byla u mámy v bříšku. Moje žena si přesně pamatuje, co říkala dědečkovi a on jí, když umíral, a to jí byl rok a půl.

Vám se to možná zdá neuvěřitelné, ale mně zase připadá neuvěřitelné, když mi někdo tvrdí, že si do tří let věku nic nepamatuje. Já si vybavuji i to, co se dělo, když jsem ještě neuměl mluvit, ale něco jsem už rozuměl. Pro mě ty první tři roky představovaly dobu nejintenzivnějšího učení, kdy se formoval můj názor na lidi, tenhle svět a kdy se formovala má osobnost. Od čtvrtého roku jsem se, myslím, už moc nezměnil. To jsem přestal kouřit a můj názor na cigarety a na ten bláznivý svět kolem byl dost podobný; obojí chutná dost hnusně. Rozdíl je v tom, že s cigaretami může člověk přestat, ale tímhle životem se musí prokousat, ať už mu to zrovna teď chutná, nebo ne.

Jak říká moje žena, když přijdou těžkosti: „Musíme tenhle život nějak přežít!“

S cigaretami to bylo tak, že moje máma měla jako zdravotní sestra někdy noční směnu a někdy denní. Do školky se mě pokoušela odložit, když mi byly tři roky, ale já to absolutně odmítal a řval jsem jako tur, což mě zachránilo. A mimoto, máma měla opravdu dobré a chápavé srdce.

Doposud si pamatuju tu hrůznou scénu jako z filmu *Přelet nad kukaččím hnízdem*, kdy mě tam zkoušeli začlenit mezi děti, co chodily v kruhu dokola, zpívaly la la la, držely ruce rovně natažené před sebou, a zatímco zpívaly, s nimi pohybovaly nahoru a dolů jako blbečci. Divil jsem se, jak si máma může myslet, že by mě tak bezduchá hloupost mohla bavit. Máma tedy souhlasila, že mě nechá samotného doma, dá mi kakao na kamna, ukáže mi, kde bude ručička na hodinách ve chvíli, kdy ho mám vyžunknout a slupnout loupáček, a odešla do práce.

A tak jsem si mohl oddechnout a poznávat svět. Protože zamknout dítě v domě, kde každý topil v kamnech a hrozilo reálné nebezpečí požáru, by bez možnosti si odemknout bylo riskantní, mohl jsem pozvolna prozkoumávat pražské Košíře, čtvrť po čtvrti.

V té době to nebylo nebezpečné. Malé děti byly často bez dozoru na chodníku i na vozovce, protože se v těchto chudých čtvrtích objevil automobil jen zřídkakdy. Ale když se objevil, to pak byla sláva! My kluci jsme za ním běželi a čmuchali jsme ten nádherný, voňavý kouř z výfuku. Mám velmi přesné vzpomínky i na jiné pachy z dětství, třeba jak krásně voněl můj červený celuloidový medvídek se závažím v bříšku, co se vždy poslušně postavil, když jste ho položili.

V naší chudé čtvrti to chodilo tak, že malé děti byly šikanované většími dětmi, které byly šikanované těmi ještě většími atd. Takže žádné radostné dětství.

Ulicí taky někdy projel poštovní vůz tažený koňmi, který se mi moc líbil. Byl krásně modrý, se zlatými proužky a ornamenty. Kluci se snažili vlézt zezadu na nástupní prkýnko a svézt se a ti, kterým se to nepodařilo, škodolibě upozorňovali kočího voláním: „Za vozem!“, že má černé pasažéry. Kočí se proto snažil praskat bičem dozadu, ale moc efektivní to nebylo.

Když už mi bylo alespoň tři a půl roku, ujal se mě syn domovnice, který byl hodný a chránil mě před většími kluky. On i jeho kamarádi mě brávali na skvělé dobrodružné výpravy, při nichž jsme vytahovali seno a slámu z vyhozených slavníků na velkou hromadu v lesíku pod skalou a z té skály jsme do ní skákali. Nebo jsme často lezli do „elektrárny“, přičemž hlavní legrace spočívala v tom, že nás pak honila policie. Kluci se museli zachraňovat zuřivým šplháním přes plot s ostrými hroty. Já ovšem ne, protože jsem byl malý a hubený, a tak jsem se lehce protáhl mezi železnými tyčemi.

Tihle kluci byli asi o deset let starší než já, proto měli problém sehnat cigarety. Hospodský v ulici Na Zámýšli jim je totiž odmítal prodat a báhorku, že je chtějí pro tatínka, nezbaštil. Tak jsem jim byl užitečný v tom, že mně je nikdy prodat neodmítnul. Za to mi vždy dávali cigaretu zdarma a já se opravdu poctivě snažil kouřit a přijít na kloub tomu, co je vlastně na tom dobrého, když i moje máma to dělá. Nakonec jsem to přibližně ve čtyřech letech vzdal.

Mnohem později – to mi bylo asi sedm let, jsem se dozvěděl, že je to nebezpečné, a tak jsem mámě řekl: „Mami, prosím tě, přestaň kouřit. Já nechci, abys mi umřela.“ A máma, která kouřila dvě krabičky cigaret denně, okamžitě přestala. Byla

něžná a hodná, ovšem opravdu nebyla žádný slaboch, měla ocelovou vůli i odvahu. Vysvětlila mi, že kouřit začala za války a v koncentráku (kam se jako zdravotní sestra přihlásila pomáhat vězňům), aby zahнала pach hniječihó masa z ran pacientů.

Noční děsy

První zážitky z dětství, co si pamatuji, pocházejí z doby, kdy jsem ještě neuměl mluvit, ale už jsem rozuměl, co mi kdo říká. Proto považuji různé bláboly psychologů o tom, jak miminka nevnímají, nemohou přemýšlet a uvažovat za naprosté blbosti. Na to, abyste mohli rozumně uvažovat a přemýšlet nepotřebujete nějaký jazyk, prostě si myslíte svoje a z mé strany to často ohledně bláznivého světa, kam jsem se dostal, nebylo nic lichotivého. Věřím, že děti začnou rozumět již v prvních měsících života.

Když jsem se později na gymplu ve Švédsku začal každé léto jezdit potápět do Itálie, italštinu jsem se naučil odposlechem, stejně jako malé děti. Proto jsem jim rozuměl téměř všechno, co říkali, zatímco oni z těch ubohých pár italských slov, co jsem se naučil aktivně používat, usoudili, že o mně přede mnou můžou mluvit, aniž bych jim rozuměl. To mě docela bavilo, obzvláště když šlo o holky a jejich komentáře byly příznivé.

V době raného dětství jsem ale trpěl nočními můrami. Byly natolik hororové, že jsem se bál v noci zavřít oči a stále jsem brečel. V okamžiku, kdy jsem usnul, už na mě „něco“ zlého a démonického útočilo, a obrázky z těch bojů mám ještě nyní živě před očima. Pamatuju si místnost i atmosféru a také, jak na mě moje sestra mluvila, jenže já jsem ještě neuměl mluvit, abych jí odpověděl (i když jsem rozuměl). Také si živě a barevně vybavuji, jak jsem se jednou na sebe díval odněkud shora z pravé strany, když jsem ležel v postýlce se šprycky kolem

dokola. Viděl jsem ty malé medvídky na svém pyžámku a to zlé „něco“, co se mi snažilo propíchnout břicho nebo se do něj probourat.

Později, když jsem plánoval cestu Atlantikem, jsem pročítal v knihovně jachtařské časopisy, abych pochopil nějaká moudra o dálkových plavbách i přežití v bouři. V anglickém jachtařském časopisu jsem narazil na zážitky majitele motorové jachty, který popisoval, jak se mu navzdory péči o motor stále něco porouchávalo, a po generální opravě se to zas a znova nevysvětlitelným způsobem rozbilo. Až teprve, když se mu za parného léta začala na oknech jachty dělat jinovatka a led, mu došlo, že tady opravy nepomůžou, a tak si zavolał kněze, který ve jménu Ježíše to „něco“, co to způsobovalo, vyhnal ven, a od té doby už neměl žádné problémy a motor šlapal jako hodinky.

Nevím kolik měsíců, nebo snad let, jsem zažíval noční děsy. Pamatuji si jen, jak mi při jednom takovém hrozném snu „Někdo“ dal do ruky meč a já se těm potvorám mohl účinně bránit. To bylo tak nádherné! Doposud si vybavuju tu radost, jak jsem se pomalu probouzel a ještě viděl ten skvělý meč ve své ruce, až se najednou k mému překvapení rozplynul. Ale příští noc na mě „Někdo“ s mečem čekal znovu.

Jsem přesvědčený, že existuje mnoho nemluvňat a malých dětí, co řvou v noci strachy z hrůz, které skutečně zažívají (na těle některých se objevily i kousance od velkých zubů a jiná zranění), ale psychologové nejsou schopni dát matkám správnou radu, a ony tak nevědí, jak to „něco“ z postýlek svých dětí odstranit a vložit jim do ruky meč k ochraně.

Dokonce ani silní dospělí drsňáci netuší, jak tomu vzdorovat. Kapitána jedné velké lodi, na níž jsem na moři pracoval, jednou takové „něco“ málem srazilo ze židle, i když vážil devadesát

dva kilo a měřil přes sto devadesát centimetrů. Tenhle chlapík byl ke všemu šéfem bandy „raggare“ (něco jako Hells Angels v kožených bundách, kterých se bojí i policajti) a ta jeho tlupa byla namačkaná s ním v našem malém bytečku. (Ale o tom až později).

Tohle všechno způsobilo, že mé dětství nebylo hezké. Napadlo mne, že ty noční zážitky a bitky s mečem mohou být důvodem, proč jsem později, hned když jsem přišel do šermířského klubu v Göteborgu, porážel v šermu kordem kluky, kteří se už několik let dřeli u mistra šermu moudrosti, jak šermovat kordem. I když možná na to mohl mít vliv i fakt, že na můj intuitivní nezvyklý způsob šermu prostě nebyli vycvičeni. Obdobu jsem pak zažil při rvačkách s kluky ve škole. Ti byli zvyklí se rvát tak, že se různě „objímali“, váleli po sobě a tiskli, kdežto já jsem byl vychováván svou o dva roky starší a silnější sestrou, se kterou jsem se občas pral (prohrával) a která mne naučila rvát se, jako se perou holky, jež si protivníka k tělu vůbec nepřipustí, ale bijí se distančně, jako divoké kočky, a výpady do obličeje a krku mu zasazují drápy (nehty) a vším, čím to jde. Takže kluci byli vyvedeni z míry, že se ke mně při rvačce nemohli přiblížit, protože jsem je jednou rukou chytil pod krkem a zpracovával je druhou tak, jak mne to moje líbezná něžná sestřička naučila.

Atmosféra 50. let

Mé dětství bylo hodně ovlivněné i depresivní atmosférou komunistické diktatury. V 50. letech komunisté nejvíce vraždili, mučili, kradli děti, znásilňovali, zastražovali, vyhazovali lidi z jejich domovů i z práce a nutili dospělé i děti, aby „dobrovolně“ pracovali na brigádách i o nedělích (soboty volné nebyly, to se pracovalo). A navíc se ještě muselo patřičně jásat a mávat mávátky při komunistických oslavách a návštěvách politruků. Kdo se nechtěl účastnit, byl pořádně potrestán, zapsán do

kádrových záznamů jako vzpurný živel, aby nemohl studovat ani on, ani jeho děti a aby nemohl dostat žádnou dobrou práci.

Snad jediní, kdo si dovolili komunistům v něčem vzdorovat, aniž by za to byli posláni do komunistických koncentráků v Jáchymově nebo na Příbramsku, byli horníci.

V době, kdy komunističtí fízlové vtrhávali do bytů věřících katolíků, vyhazovali jim všechno ze skříní a šuplíků, věznili, mlátili a mučili i zabíjeli kněze, protože víru v Boha a Ježíše považovali za konkurenci, příbramští horníci si ve stříbrných dolech drze dovolovali modlit se na nárazišti, předtím než sfárali do podzemí i než vyfárali nahoru, a k výtahu si klidně postavili sochu svatého (v podzemí také).

Ptal jsem se horníka, co tam dělal, jak je možné, že si v době nejtvrďšího komunistického útaku a pronásledování křesťanů klidně dovolili dát sochu svatého přímo na pracoviště, a on mi řekl: „Horníci, to byla vždycky zvláštní sorta, ti se nikoho nebáli a před nikým se nesklonili.“ A to je pravda, jejich práce byla vždycky tak nebezpečná, že nějaké estébácké výsledky je nezastrašily. Oni se nebáli ani komunistů, ani fašistů. Za války v dole schovávali partyzány a v dobách, kdy se dělníci museli zdravit komunistickým „čest práci“, jinak byli potrestáni, se vždycky zdravili „zdař Bůh“ a nikdy si to nedali komunisty sebrat, i když jim občas při výsleších vyhrožovali. Jeden horník mi vyprávěl, že když do jejich dolu sfáral nějaký komunista a tam dole pozdravil „čest práci“, nikdo se s ním nebavil, neodpovídali mu na otázky a nechávali ho tam i pořádně bloudit. Jiný horník odjinud mi zase sdělil, jak se jeho kolegové postarali o to, aby poblíž muže, co pozdrav „zdař Bůh“ nepoužíval, vybuchla nálož. Nezranilo ho to, ale vzešlo z toho veliké vyšetřování. Nakonec to komunisté nechali být a nikdo nebyl potrestán.

S horníky holt nebylo radno si zahrávat, když se ani smrti nijak zvlášť nebáli, protože jim byla stále nablízku.

V atmosféře útlaku sice Češi shrbili hřbet, ale coby „smějící se bestie“, jak je znali fašisti, se nevzdali své vzpurnosti ani posměchu na adresu komunistických utlačovatelů. Existují celé sbírky vtípů z této doby.

Trampové byli takové živly, které si pro sebe vytvořily svůj svět a z šílenství politických blábolů, povinných schůzí a školení marxismu-leninismu utíkali pryč, do lesů, do přírody a do upřímných kamarádských vztahů. Tam u táborových ohňů nebylo stopy po falši, pokrytectví a lžích z komunistických masmédií a propagandy.

Proto také trampové leželi komunistům hodně v žaludku, a tak kde mohli, tam je komunisti šikanovali. Hlavně na nádražích. Trampové si nedělali legraci jen z komunistů, ale i jeden z druhého.

Trampům se moc nechtělo zpět do šedi plnění pětiletého plánu strany, když byly volné jen neděle, a tak si vychutnávali do posledního okamžiku možnost svobody v osadní „hospůdce“ s půllitrem v ruce a na vlak se běželo hromadným úprkem až na poslední chvíli. Jednoho dne se ovšem tohoto úprku nezúčastnil nešťastník, který se zrovna stal terčem trampského žertíku. V chajdě, kde se popíjelo, se osazenstvo rovněž přezouvalo, a kamarádi mu ohromnými hřebíky přibili vojenské křusky k podlaze, a tak když nešťastník skočil do bot, zjistil, že se nemůže pohnout a vlak už nestihne. Jestli to byl poslední vlak, co toho dne jel na Prahu, mi táta neřekl.

Během té doby, kolem čtyř let stárí, moje máma onemocněla, ochrnula na levou část těla, přestala mluvit a dlouhou dobu strávila v nemocnici. Tehdy mne dali do jiných rodin, kde jsem

zažíval nejen lhostejnost a ústrky, ale i bezcitnou šikanu. Starší kluk v rodině mě brzy ráno nutil klečet na podlaze s nataženými rukama před sebou, na které mi naložil knihy, a vyhrožoval, že mě zmlátí, pokud mi ruce poklesnou. Cítil jsem se strašně osamělý a opuštěný, a moc mi chyběla máma. Tenhle nenasyčený hlad z dětství ve mně možná zůstal a později mi zkomplikoval vztah s holkami, které jsem zjevně vystrašil tou stálou potřebou fyzické blízkosti a něhy. Obzvláště Švédky mívají chladnější, věcnější postoj ve vztazích než Češky, a přílišná romantika je tedy otravovala.

Po hrozně dlouhé době se moje máma konečně vrátila domů, pomalu se začala zotavovat a učila se znovu mluvit. Byla rozená bojovnice, a tak se ze všeho dostala, jen levou ruku měla o něco slabší, ale protože jí sebelítost a fňukání byly cizí, dělala si z této doby legraci i z toho, jak když se snažila naučit mluvit, říkala místo kočka kóčla.

Moji rodiče v době války

Moc se omlouvám všem čtenářům, kteří jsou střízlivě inteligentní, pragmatičtí a nenechají se zblbnout nábožensko-fanatickými bláboly o tom, že by lidské vědomí mohlo existovat mimo mozek a lidé by mohli vylézat ven ze svého těla, po smrti vnímat a existovat (tak jako ti indiáni z povodí Amazonky byli střízlivě inteligentní a pragmatičtí, když jim jacisi pomatení bílí etnografové chtěli počátkem 70. let namluvit, že lidé již chodili po Měsíci, a proto takové směšné báhorky hned odkázali do oblasti lží a bajek a na tento absurdní výmysl bělochů o chůzi po Měsíci neskočili). Prosím, mějte se mnou trpělivost, protože tuto knihu píši i pro ty, kdo tak střízlivě pragmatičtí nejsou, a proto by je mohlo zajímat, co jsme já, moje máma, mí kamarádi, mí pacienti z nemocnice, chudáci okultisti a mnozí jiní osobně zažili.

Já jsem zažil zlo a hrůzy, o kterých nerad někomu vyprávím. Bylo to v okamžiku, kdy jsem se při meditaci ocitnul mimo své tělo a nemohl se vrátit zpět, podobně jako se to stalo těm, jejichž těla pak po meditaci skončila v psychiatrické léčebně v Lillhagenu a již více na podněty zvenčí nereagovala.

Moje máma byla pevně věřící křesťanka. Když za války zemřela a její kolegové z nemocnice ji injekcí adrenalinu přímo do srdce vzkřísili, hrozně jim vynadala: „Vy volové, proč jste mě nenechali, dyť to bylo tak krásné!“ Vytáhli ji totiž pryč z nádherné přítomnosti Ježíše v nebeských oblastech, kde zažívala, jak mi pověděla, něco tak nádherného, že se to slovy nedá popsat.

Potom se přihlásila jako zdravotní sestra do koncentráku v Terezíně, kde pomáhala tamním vězňům nejen jako zdravotnice, ale také jim tam pašovala jídlo (za což mohla sama skončit v koncentráku). Měla i přístup do SS lazaretu, kde kradla esesákům léky a pašovala je vězňům. U východu z SS lazaretu stála SSmanka, která prováděla tělesné prohlídky českých sester, jež odtamtud vycházely. Máma si nacpala léky do ohromných kapes na sesterském plášti a strčila si do nich dlaně, aby je zakryla. Když ji SSmanka kontrolovala, jen zdvihla lokty od těla, aby se mohla podívat, zda v podpaží nemá něco schovaného, ale kapsy nikdo nezkontroloval. Máminy kolegyně z toho úplně šlely: „Nechápeš, že tohle nejsou lidé z wehrmachtu? Tohle jsou esesáci, ti tě hned zastřelí, když na to přijdou.“

„Nebojte se, já vím, kdy to je nebezpečné a kdy ne,“ uklidňovala je máma. Jak byla v přítomnosti Boží – když byla mrtvá, Bůh jí tento dar dal. A nejenom jí. Četl jsem i o jiných lidech, co byli klinicky mrtví a takový dar od Boha dostali (ale nebylo jich mnoho).

S tím wehrmachtem měly kolegyně pravdu. Esesáci byli grázlové, co považovali Čechy za méněcennou rasu, kterou

bylo třeba zotročit a později vyhubit. Ale běžní vojáci wehrmachtu všichni zlí nebyli. Za dva dozorce se později (po osvobození) u soudu vězni přimlouvali. Jeden takový voják v koncentráku dělal kuchaře, a když esesáci někam odjeli na nějaký sraz, tenhle kuchař navařil vězňům co nejhutnější polévku, aby se co nejdříve najedli (jak máma vyprávěla). Proto, když byl Terezín osvobozen, poslali vězni s tímto vojákem do Německa jednoho nich jako svědka a ochránce, aby ho nikdo nezajal a neublížil mu.

Když se blížili Rusové, téměř všichni esesáci nastoupili do autobusu a ptali se českých zdravotních sester, odkud Rusové přijíždějí, a ty jim schválně ukázaly opačný směr. Esesáci se tamtudy vydali a později do nich ruský tank napálil granát. Nejspíš tam všichni zemřeli.

Máma dělala za války díky své osobní odvaze, a někdy i tomuto daru (pokaždé ujištění od Boha, že se nemusí bát, neměla), dost odvážné věci. Jednou se s doktorem blížili ke křižovatce, kde se střílelo, aby pomohli raněným a potřebovali se dostat na druhou stranu. Doktor chtěl vyvěsit vlajku Červeného kříže a pomalounku projet. Máma byla ovšem toho názoru, že je blbost takhle projíždět křížovou palbou a řekla mu, že by měli vymlátit okna sanitky a co nejrychleji to projet. On však sebevědomě tvrdil, že na auto s červeným křížem střílet nebudou, takže je potřeba jet hodně pomalu, aby si sanitky všimli. Začali tedy pomalu vyjíždět a Němci si sanitky skutečně všimli, a tak do ní začali střílet. Doktor rychle vycouval, vymlátili okna a pak to v plné rychlosti projeli.

Během bojů také máma šplhala po střechách, aby pomohla českému sniperovi, který tam ležel s průstřelem plic. Také asistovala při operaci v přízemí domu, když německý tank projížděl danou ulicí nahoru a dolů, občas střelil granát do nějakého domu, popojel a zase vystřelil, znovu a znovu a zase

se vracel. Vyprávěla, jak se při tom zastavil před okny budovy, kde operovali. Hlaveň děla se pomalu otáčela, až mířila přímo do okna místnosti, kde pracovali, a ona měla strach, protože ujištění od Boha, že se jí nic nestane, v té chvíli neměla. Ale nikdo z doktorů a sester neutekl a pacienta s otevřeným břichem neopustili. Naštěstí tank nevystřelil, ale popojel jinam.

Nebyla to však jen moje máma, kdo se během okupace vyznamenal opravdu hrdinskými kousky. Můj táta za ní nijak zvlášť nezaostával. Na nějakou dobu totiž odvážnou sabotáží vyřadil z provozu obávaný německý křižník Scharnhorst, což se ani královskému letectvu, ani námořnictvu Jeho Veličenstva v té době nepodařilo.

Tento odvážný čin ve stylu Jamese Bonda vykonal tak, že pronikl, nepozorován, do Němci pečlivě střežené továrny na optické přístroje Meopta. Vplížil se potichoučku až do dílny, kde zrovna dokončili velmi náročnou a dlouhodobou výrobu ohromné čočky do zaměřovače pro křižník Scharnhorst, který byl bez zaměřovače pro svá děla poněkud bezzubý a tam v mihotavém světle malé zlodějské baterky se pojednou zablýskl cíl jeho odvážné sabotáže, kterou na nějaký čas umlčel obávaná hrozivá děla strašného křižníku, jenž naháněl hrůzu jak spojeneckým konvojům, tak přístavním městům spojenců...

Omlouvám se, ale tady jsem si situaci trochu přikrášlil. Takže to vezmeme znovu a pravdivě. Táta se nikam plížit ani vloudit nemusel, protože v Meoptě pracoval, pouze se šel podívat do jiné části fabriky, kde pracoval jeho kamarád. Ten mu ukázal ohromnou čočku, a když viděl, jak ji táta upřímně obdivuje, zeptal se ho: „Líbí se ti?“

„Jo, moc!“ vydechnul otec.

„Tak si ji vem,“ odpověděl jeho kamarád pobaveně.

Čočka byla sice ohromná, ale taška diplomatka, se kterou můj táta běžně do fabriky chodil, aniž by se do ní vrátný díval, taky. Takže nelenil, a zatímco si jeho kolega odběhnul do jiné kanceláře, uposlechl jeho výzvu a čožku si do tašky nacpal. Možná proto musíme poopravit ta slova o jeho hrdinství a změnit je na nedostatek smyslu pro humor. Nebo alespoň na nedostatek moudrosti k odhalení toho, že jeho kolega pouze hloupě vtipkoval. V přítomnosti mého táty, který byl správný tramp – otevřený každé blbině, nevtipkoval jen hloupě, ale přímo životu nebezpečně. Táta si tu čožku totiž opravdu odnesl domů a gestapo ve fabrice rozjelo horečné pátrání a výslechy. Jak správně chápete, křižník Scharnhorst nejsou jen nějaké necky, na kterých se plaví kluci na Berounce, a když se neplaví, můžou stát nečinné v prádelně. Táta ovšem tomu křižníku na nějaký čas svou nechtěnou sabotáží nečinnost naordinoval, což Němce hodně šťvalo.

Toho kolegu ani ve snu nenapadlo, že by si táta čožku opravdu vzal a až po letech, když se mu k tomu přiznal, málem vyletěl z kůže, protože to vypadalo, že gestapo někoho za trest zastřelí.

Dopadlo to ale dobře, gestapo nikomu neublížilo, spojenecké námořnictvo se na čas zbavilo nebezpečného nepřítele a táta si z ohromné čožky nechal vybrousit velikánský popelník. Ten se mi jako malému klukovi moc líbil (i když jsem už přestal kouřit), protože vybroušené hrany na sluníčku vrhaly krásná duhová prasátka.

Ten popelník jsme měli desítky let, přestože nikdo z nás nekouřil, jako památku na hrozivý křižník Scharnhorst, který sice potopil britskou letadlovou loď Glorious, ale od mého táty dostal pořádnou ránu do čumáku. Nebo spíše do zaměřovače.

První láska a studium

Výhodou chození do školy je možnost seznámit se tam s fajn holkou, se kterou by člověk mohl být šťastný v manželství.

Můj problém ale byl, že jsem se hrozně styděl před děvčaty, která se mi líbila. S jinými jsem mohl mluvit bez problémů, ale před holkou, jež se mi líbila, jsem ztratil řeč, nevěděl jsem, co říct, a styděl jsem se s ní blíže seznámit. Myslím, že to bylo asi někdy ve třetí nebo čtvrté třídě, kdy nás komunisté ve škole učili, jak dávat zprávu o druhých a podávat kritické hlášení. Já jsem napsal jen samé pozitivní věci o holce z naší třídy (už nevím, zda nám bylo určeno, o kom máme psát), ale učitelka mi papír vrátila, že jsem to udělal špatně, protože nemůžeme psát jen samé pozitivní věci, a že musím napsat i něco negativního. Bohužel jsem tomu nátlaku podlehl, a tak jsem napsal, že Magda je vzorná školačka, ale moc si o sobě myslí.

Tady je další varování pro vás mladé lidi. V Bibli jsou totiž proroctví o sedmileté diktatuře Antikrista s povinnými čísly či mikročipy na pravé ruce nebo čele – bez kterých nepůjde ani kupovat, ani prodávat. Nikdy nepodlehnete nátlakům diktatur, abyste bezdůvodně říkali něco špatného nebo jednali s druhými špatně. Jsem pevně přesvědčen, že by se vám to určitě nevyplatilo. Mně se to taky nevyplatilo a následující roky jsem toho hrozně litoval. Spolužačky ze třídy totiž té holce pověděly, co jsem napsal, a ona z toho byla zjevně smutná. Nedlouho potom jsem se do ní zamiloval a najednou jsem před sebou viděl dvě ohromné bariéry, které mi bránily vytvořit si s ní vztah. Nešlo jen o to, že jsem se před ní styděl, horší bylo vědomí, že jsem ji kritikou zradil a že mi něco takového určitě nikdy v životě nemůže odpustit. Až do deváté třídy jsme se sice ve třídě vídali a já ji stále miloval, někdy mě dokonce máma přinutila, abych za ní šel domů se zeptat, co se učili, když jsem byl nemocný, protože bydlela hned vedle

nás, ale nikdy jsem se neodvážil dát jí najevo, že ji miluju. Když potom Magda nahrála písničku „Vánoce, Vánoce přicházejí“ se Settlers (legendární trampská vokální skupina) a zpívala v televizi, beznadějně jsem ji obdivoval a zamilovaně o ní snil a připadalo mi ještě nemožnější, že by tato televizní hvězda o mě mohla mít zájem.

V deváté třídě se nás učitelka ptala, čím chceme být. Pamatuji se na to dobře, protože jsme se jako vždy houpali na židlích v poslední lavici – to byla jedna z mála věcí, které jsme se ve škole naučili a na kterou jsem byl hrdý – totiž umět při houpání dlouho balancovat na zadních nožičkách a nespadnout. Měl jsem ale vážné podezření, že bych se možná nebyl schopen tímto skvělým uměním uživit.

Tak jsem přemýšlel dál o tom, jak by se můj život mohl vyvíjet, a představa, že bych měl žít jako můj otec, mě upřímně děsila. Jezdit brzy ráno do práce do fabriky a až pozdě odpoledne přijet domů, natáhnout se s novinami utahaný na gauč, v neděli trochu volna, kdy ale čekala práce na chatě, v pondělí zase vstávat brzo... a možná trochu odpočinku v penzi před smrtí a nic zajímavého nezažít? To nevypadalo moc slibně.

Tak jsem si radši v té poslední lavici kreslil malé kajutové plachetničky a snil o tom, jak to musí být krásné plavit se po moři s tímhle malým, útulným domečkem, kde může člověk mít vše, co potřebuje, zadarmo tam přespávat, chytat ryby, potápět se a objevovat nové krajiny. Takovýhle život by se mi líbil nejvíc.

V té době jsem si konstruoval harpuny na potápění, vodotěsnou baterku z vodovodní trubky a vymyslel jsem a vyrobil vlastní kryt na fotoaparát pro podmořské fotografování. Říkal jsem mu „aqua ešus Čochtan“ a byl to skutečně ešus, na který jsem přilepil sklíčko a dvě vodotěsné průchodky odšroubova-

né z kohoutku na vodu, sešrouboval to s gumovým těsněním a ono to kupodivu všechno fungovalo.

Otec se mne s vážnou tváří zeptal, co bych chtěl dělat po škole, a já mu odpověděl, že skláře, protože mě krása sklářského umění fascinovala. S pomocí plynového hořáku a skleněných tyček jsem někdy vyráběl skleněné figurky, také jsem dělal samorosty, svícny ze železa, malá dělíčka, která i střílela, a okrasné předměty z moduritu. Některé z těch věcí máma v nemocnici prodávala kolegyním.

Můj kamarád se hlásil na umělecká řemesla a to jsem chtěl také. Táta ale prohlásil, že tím bych neužil rodinu a že mě přihlásí k nim do fabriky na nějakého opraváře měřících přístrojů, což mě vůbec nezajímalo.

Další ponaučení z mé strany: neignorujte, k čemu vás srdce táhne. Jděte za tím a naučte se to. Ve fabrice u táty jsem se jen rok a půl trápil a bylo to na houby.

O mnoho let později jsem se na Kanárských ostrovech setkal s jedním hipikem z Belgie, který vyráběl z tenkého drátku cyklistická kola, motorky a plachetničky, které prodával turistům. Ten si žil jak král. Každý den si kupoval takové dobrůtky jako oříšky a vše, na co měl chuť, a za dvě hodiny práce si vydělal víc než já ve Švédsku za celý den v nemocnici.

Cesta za snem

Když mi bylo patnáct let, obdivoval jsem v Řevnicích dvě lodky, co tam měli na zahradě. Majitelé mě pozvali dovnitř a ukázali mi je. Byly to slalomové kánoe, zvýšené o pár centimetrů a svrchu kryté dvěma utěsněnými poklopy. Celé to spojili dohromady prkny v rozebíratelný katamarán a nahoru si dali

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Paralelně k vlnám.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.